

Dosarul nr.2rac-268/21

Prima instanță - Judecătoria Orhei, sediul Central (jud. : V. Cupcea)

Instanța de Apel - Curtea de Apel Chișinău (jud. : A. Pahopol, O. Cojocaru, R. Pulbere)

ÎN C H E I E R E

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ” Vitalitifrukt-Expo”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Design” împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Vitalitifrukt-Expo” privind încasarea datoriei și a penalității,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ” Vitalitifrukt-Expo” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 16 noiembrie 2020

c o n s t a t ă :

La 10 februarie 2020, S.R.L. „Garant Design” a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.R.L. „Vitalitifrukt-Expo” privind încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea a indicat că, în conformitate cu prevederile contractului din 09 august 2019 S.R.L. „Garant Design” a livrat și instalat marfa către S.R.L. „Vitalitifrukt-Expo” în sumă totală de 147 248 lei.

Părțile au stabilit în pct. 2.2.2 din contract, că termenul de achitare în totalitate a mărfii constituie momentul predării-primirii lucrărilor.

Astfel, termenul de achitare a devenit scadent la 29 octombrie 2019, datoria fiind stinsă parțial, iar la moment constituie suma de 97000 lei.

S.R.L. „Garant Design” a livrat și instalat marfa, fapt confirmat prin semnătura aplicată de S.R.L. „Vitalitifrukt-Expo” în procesul-verbal de predare-primire a lucrărilor (mărfurilor) efectuate din 28 octombrie 2019 și facturile fiscale IV6351864 din 28 octombrie 2019 și nr. IV6351865 din 29 octombrie 2019.

Conform punctul 4.1 din contract în cazul neexecutării sau executării necorespunzătoare obligației de plată a sumei contractului, beneficiarul va achita executorului o penalitate în mărime de 0,5% din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere.

S.R.L. „Vitalitifrukt-Expo” consideră că S.R.L. „Garant Design” urmează să achite suma de 151 189,44 lei, formată din 97000 lei cu titlu de datorie pentru marfa

livrată (lucrările efectuate) și suma de 54189,44 lei cu titlu de penalitate calculată în conformitate cu prevederile punctul 4.1 din contract, pentru perioada 28 octombrie 2019-06 februarie 2020 ($97000 \cdot 0,5\% - 54189,44$ lei).

La 23 aprilie 2020, S.R.L. „Garant Design” și-a concretizat pretențiile, menționând că la 03 aprilie 2020 S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” a stins datoria de bază și astfel a solicitat doar încasarea din contul S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” în beneficiul S.R.L. „Garant Design” a sumei de 54189,44 lei cu titlu de penalitate și cheltuielile de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Orhei, sediul Central din 16 noiembrie 2020, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată S.R.L. „Garant Design”.

S-a încasat din contul S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” în beneficiul S.R.L. „Garant Design”, suma de 53776,04 lei cu titlu de penalitate, cheltuielile de executare a încheierii Judecătorei Orhei din 12 februarie 2020 privind aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii în mărime de 2600 lei și taxa de stat achitată la înaintarea acțiunii, proporțional părții admise din pretenții, în mărime de 4523,28 lei.

În rest, pretențiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

Pentru a hotărâ astfel, instanța de fond a conchis că, în temeiul art.943 alin.(1) și (2) Cod civil S.R.L. „Garant Design” are dreptul la despăgubiri cu titlu de penalitate deoarece S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” a achitat integral suma restantă a contractului în mărime de 97000 lei, cu întârziere, în două tranșe, la 12 februarie 2020 și la 03 aprilie 2020, după înaintarea cererii de chemare în judecată, deși urma să achite la data montării și semnării procesului-verbal de predare-primire a lucrărilor.

Totodată, instanța de fond a reținut că, încasarea penalității urmează a fi admisă parțial deoarece reclamantul a calculat penalitatea indicând data scadentă 28 octombrie 2019, deși urma să indice data de 29 octombrie 2019, or, procesul-verbal de predare primire a lucrărilor (mărfurilor) efectuate a fost semnat la 28 octombrie 2019, iar facturile fiscale au fost emise una la 28 octombrie 2019 și la 29 octombrie 2019.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la 07 decembrie 2020 avocatul Brumă Sorin, acționând în interesele S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” a declarat apel solicitând casarea hotărârii judecătorei Orhei, sediul Central din 16 noiembrie 2020, cu emitere unei noi decizi privind respingerea acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021 s-a respins apelul declarat de S.R.L. „Vitalitifruit-Expo”, și s-a menținut hotărârea Judecătorei Orhei, sediul Central din 16 noiembrie 2020.

La 01 septembrie 2021, S.R.L. „Vitalitifruit-Expo” a declarat recurs solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021 și a hotărârii Judecătorei Orhei, sediul Central din 16 noiembrie 2020 și emiterea unei decizii noi de respingere a acțiunii.

În motivare a invocat că, nu este de acord cu soluția instanței de apel deoarece este eronată și neîntemeiată.

Instanța de apel nu a analizat și nu a apreciat conținutul contractului și anume condițiile de achitare și încasarea a penalității.

Motivele invocate în cererea de chemare în judecată cu privire la încasarea penalității nu coincid cu conținutul contractului și astfel soluția este una greșită și emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

Examinând cauza instanțele ierarhic inferioare, nu au atras atenția asupra pct. 1.2 și 4.1 din contract, care stabilesc care este costul lucrărilor și cum are loc determinarea costului și obligația de plată a sumei contractului.

Recurentul a invocat că, la materialele dosarului nu sunt anexate probe care să dovedească respectarea din partea S.R.L. „Garant Design” a condițiilor contractuale, ceea ce ține de determinarea sumei contractului și respectiv a obligației S.R.L. „Vitalitifrukt-Expo” de plată a sumei contractului. Faptul că la pct.1.2 figurează cifrele 147248 nicidecum nu pot fi calificate ca sumă a contractului, deoarece nu au legătură cu ceea ce au agreat părțile în textul contractului din 09 august 2019.

Instanțele inferioare au omis să țină cont de faptul că, în contract părțile nu au indicat ca condiție de stabilire a costului lucrărilor indicarea costului acestora în facturile fiscale.

Instanța de apel examinând apelul nu a motivat sub toate aspectele respingerea apelului în ceea ce ține de existența încălcărilor în executarea obligațiilor asumate de S.R.L. „Garant Design” și că lucrările au fost executate cu vicii, faptul semnării procesului-verbal de predare-primire a lucrărilor efectuate din 11 august 2020, unde la pct.6 este menționat că lucrările de montare au fost finisate.

Ca temei de drept, recurentul a invocat prevederile art.432 alin.(2) c) din Codul de procedură civilă.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei 25 mai 2021.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Recurentul a indicat că, decizia motivată a instanței de apel i-a fost adusă la cunoștință la 20 iulie 2021, prin intermediul poștei electronice.

Respectiv, cererea de recurs declarată la 01 septembrie 2021, este depusă în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 28 septembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței în termen de o lună de la data primirii scrisorii, fiind recepționat la 01 octombrie 2021, potrivit avizului de recepție de la fila dosarului 186.

Până la data examinării recursului intimatul referință nu a depus.

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în

temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată ” Vitalitifruit-Expo”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată” Vitalitifruit-Expo”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Mariana Pitic

Dumitru Mardari